

hedsfonden for hans Skytte, en Mand, der er antaget for Livstid og er pensionsberettiget, og Pensionspapirene er tingløst paa Stamhuset Holstenshus; Manden er altsaa ganske lovformeligt sikret for hele sin Levetid, men ikke desto mindre er der Gang paa Gang blevet krævet Bidrag til Arbejdsløshedsfonden for denne Skytte. Jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier af et saadant Brev; der staar: Idet vi tilføjer, at det kun er for Tyende, fæstet for mindst et Aar ad Gangen og beskæftiget ved Landbrug, at der i Henhold til Loven kan fritages for Betaling af Bidrag til Arbejdsløshedsfonden; tegner vi o. s. v. Jeg kan ikke se rettere, end at dette er en ganske uberettiget Brug af Loven, endogsaa af Lovens Bogstav. Der staar ikke et eneste Ord om, at det er de ved Landbruget beskæftigede. Hvis det var Tilfældet, vilde jeg dog have troet, at en saadan Lov ikke havde kunnet passere begge vore Ting og blive vedtaget; thi det vilde i saa Tilfælde have været en ganske ensidig Klasselov. Jeg vil gerne bede den højtærede Minister om, at dette Forhold maa blive overvejet ved den Revision, Loven nu skal gennemgaa; den er jo i Øjeblikket til Behandling i Landstinget. Vægten bør ikke lægges paa Ordet „Tyende“, men det afgørende maa være, at vedkommende Arbejdsgiver er sin egen Assurandør, saaledes at den Arbejdsgiver, der antager og sikrer en Arbejder for et helt Aar, er fri for Bidragspligt.

For et Par Aar siden blev der slaaet svært til Lyd for, at Danmark skulde eksportere, om man kan bruge det Ord, det Fødselsoverskud, som vi havde herhjemme og vanskeligt kunde skaffe Arbejde til. Der blev givet de unge Anvisning paa, at de kunde drage til Mellemamerika eller til Madagaskar, og at der dér kunde skaffes Arbejde og gode Kaar til dem. Det er i den senere Tid blevet meddelt, at ikke saa faa af disse, som er udvandret til Mellemamerika, til Centralamerika, er i den yderste Nød. Jeg ved ikke, om de er kommet derover med urigtige Forestillinger, jeg ved ikke, om de har faaet tilstrækkelige Oplysninger, før de rejste, men jeg ved, at der har været Agenter, som har drevet Agitation for at faa de unge til at rejse derover, og nu viser det sig, som man kunde sige sig selv i Forvejen, at det er vanskeligt for danske Mænd og Kvinder at taale Klimaet i Mellemamerika, ligesom selvfølgelig ogsaa paa Madagaskar. Hvis man ønsker, at det Fødselsoverskud, som jo i Virkeligheden er Tegn paa et sundt Folk,

skal forsvinde, ja, saa kan man sende dem til disse Egne, hvor Døden gør en rig Høst, men det forekommer mig, at det var bedre at tænke paa at skaffe dem Arbejde herhjemme end at sende dem til Egne, hvor Klima og Arbejdsforhold slet ikke egner sig for Nordboer.

De gamle Pensionister, de, som er pensioneret før den nye Pensionslov af 1919, fik i Fjor en Forbedring af deres Kaar; jeg talte deres Sag, og jeg ønsker at takke for den Begunstigelse, de opnaaede i Fjor. Der var imidlertid nogle, som blev overset i Fjor, og dem vil jeg gerne pege paa, nemlig de gamle Pensionister, som er pensioneret før 1908—09. Deres Pensionsforhold ligger omtrent, som de laa i 1848, det vil sige, at de er meget ringe stillet, de er tilmed meget gamle — 80—90 Aar —, det drejer sig altsaa kun om en meget lille Gruppe af Pensionister. Jeg vil derfor gerne henstille, at dette Forhold maa blive ændret, og at disse Pensionister, der oprindeligt har faaet den lave Pension, maa faa deres Pension forbedret, saa de dog har Levemuligheder i deres sidste Aar. Det er jo Mænd og Kvinder, der i sin Tid har tjent vort Land vel, og det forekommer mig, at der her er et Sted, hvor man bør hjælpe.

For et Par Aar siden blev der rejst Spørgsmaal om Oprettelse af en fynsk Landsret i Odense, og der blev nedsat et Udvalg med Stiftamtmand Neumann i Spidsen, som skulde varetage det nødvendige denne Sag vedrørende. Nu har Sagen sikkert ikke kunnet føres ud i Livet i de senere Aar paa Grund af de finansielle Forhold, og dertil er intet at sige. Men hvis det er rigtigt, hvad der forlyder, at der med det første paataenkes oprettet en ny Afdeling indenfor Østre Landsret — Fyn hører jo i Øjeblikket ind under Østre Landsret i København —, fordi Arbejdet ikke længere kan overkommes af de Dommere, som i Øjeblikket sidder i Landsretten, saa forekommer det mig, at Tiden vil være inde til at overveje Oprettelsen af en særlig Landsret for Fyns Stift. Det er i høj Grad besværligt baade for Vidner og for Parter at skulle rejse fra Fyn her ind til København i de Sager, som maatte foreligge. Dertil kommer en anden Ting, som er dukket op i den sidste Tid, nemlig at der skulde være Tale om at skille Fyns Stift ud fra Østre Landsret og henlægge det under Søndre Landsret, som i Øjeblikket har Domicil i Sønderborg. Hvis det skulde ske, vilde det for Fyn blive meget mere uheldigt,